

[Aage Frandsen.]

sker, som nu er kommet i arbejdsløshed, får, til noget fornuftigt i stedet for at gå arbejdsløse. Det er et meget væsentligt spørgsmål, om regeringen er villig til at lade de mennesker, som er arbejdsløse, få deres arbejdsløshedsunderstøttelse i tilfælde af, at de ønsker en uddannelse. Man har i den forbindelse været inde på spørgsmålet om ophold på højskoler, ja, der kunne også være tale om en række andre ting, om uddannelse under helt nye former. Vi kan se i øjnene, at en masse mennesker i bestemte områder kommer til at gå arbejdsløse og ikke får mulighed for at flytte hen til uddannelsesinstitutioner. Derfor må vi på de steder søge at etablere en form for uddannelse.

Det er de ting, som vi allerede i august fremlagde, og lignende synspunkter har vi fremlagt både her i tinget og andre steder tidligere, hvor vi var klar over, at beskæftigelsen var alvorligt truet, efter at vi har set, at den politik, som regeringen har lagt op til, reelt måtte føre til en form for arbejdsløshed. Derfor er det jo heller ikke så overraskende, at hver gang man rejser spørgsmålet om, hvad regeringen vil gøre i den konkrete situation, så vil regeringen rent faktisk ikke gøre noget. Man har fremlagt nogle forslag om nogle millioner kroner til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger. Enhver kan sige sig selv, at de reelt ikke løser nogen som helst problemer.

Regeringen har også set ganske roligt til, at man har nedlagt en række arbejdspladser; der er jo en række virksomheder, som er nedlagt, hvor man har beskæftiget 500 mand. De er nedlagt, uden at man fra regeringens side har følt sig foranlediget til på en eller anden måde at sørge for indgreb over for sådan nogle virksomheder. Vi kan nævne General Motors, vi kan nævne Hollesens Fabrikker, og vi kan nævne en række andre, mindre virksomheder i provinsen, men som for disse områder er mindst lige så vigtige, som de store arbejdspladser er for København.

Derfor er det meget vigtigt, når vi disku-

terer spørgsmålet om skatter, at vi ser det i sammenhæng med beskæftigelsen; og når regeringen ønsker at føre den skattepolitik og besparelspolitik, ja, så må det simpelt hen resultere i en form for arbejdsløshed. Det må regeringen vide, og derfor er det rimeligt at sige, at regeringen bevidst har stræbt mod en arbejdsløshed.

Schlüter (KF):

Det er uden lyst, jeg tager ordet. Talerne i dag bliver ikke mødt med glæde i befolkningen. Det er, fordi folketinget har grund til at skamme sig. I dag burde der ikke holdes partipolitiske taler. Befolkningen ønsker ikke partiprogrammer i dag, men bare en løsning på problemerne. Og i dag burde der have foreligget et resultat.

Jeg skal kun sige ét ord om det spildte arbejde. Regeringen har i de forløbne uger givet socialdemokratiet særbehandling, det har sinket, at de ikke-socialistiske partier, der jo fik flere mandater i fjor end nogen sinde siden 1920'erne, kunne komme i gang.

Det er trist, men det er ingen katastrofe, at socialdemokratiet ikke vil være med. Socialdemokratiet har i dag 47 mandater, de er ikke uundværlige, som da socialdemokratiet havde 75. Derfor vil jeg blot sige dette: hverken socialdemokratiet eller regeringen må kunne blokere, at vi andre nu kommer til at løse problemerne. For dansk politik kan ikke og må ikke gå i stykker, bare fordi socialdemokratiet går i stå.

Vi synes i den konservative folketingsgruppe, at regeringen hidtil har forsømt den store mulighed, der netop i år forelå, muligheden for at søge frem til en aftale med arbejdsmarkedets parter om en stor skatteletelse i stedet for store forøgelse af papirlønningerne. Det burde der igen og igen have været arbejdet for, for det ville være en real-lønspolitik, og det ville være en virkelig bekæmpelse af problemet om omkostningsstigningerne, der er det allerstørste af alle det danske samfunds problemer nu. Men jeg ved godt, hvad der mere end noget andet vil kunne skabe uro og utilfredshed i vinter.